

PIÁR FUTÁR

ROSSZUL ÁLLÓK

VÉGJÁTÉK

Szentlélek utca

JÖJJ ÁLDOTT VIGASZTALÁS,
DRÁGA VENDÉG, LEKITÁRS,
LEGÉDESEBB ENYHÜLÉS:
FÁRADSÁGRA NYUGALOM,
HÖSÉG ELLEN OLTALOM,
ZOKOGÁSBAN KÖNNYÜLÉS

BABITS

ISKOLA NÉLKÜL VAKÁCIÓ SEM LENNE.

TODAY TOMORROW TOTYA

SZJ70

Rég tovatűnt mosolyba fogódzom
és mosolygok, hogy más is fogódzson
az enyémbe, mely épp oly tűnő,
mint az volt, mely engem vezetett. (B.L.)

KEEP
CALM
AND
SAY
YEAH BOY

Nyomokban varázslatot tartalmazhat

Igazgatói ballagási beszédének szerkesztett változatát olvashatjátok.

A ballagás számunkra, tanároknak is mérföldkő. Megállunk, visszanezünk és számot adunk arról: jól használtuk-e fel a rendelkezésre álló időt? Tudást és közösséget szerettünk volna adni nektek, és most reménykedünk, hogy elegendő muníciót halmoztatok fel a nagybetűs Életre.

Kiskoromban, amikor a nagybetűs ÉLET-tel fenyegettek, egy *János vitéz* illusztráció jelent meg előttem: János vitéz, mint egy hangya áll az óriás talpa alatt, kezében egy szál karddal, minden hókuszpókusz nélkül. Reménytelennek látszó vállalkozásnak tűnt. De volt kardja, volt bátorsága és hite, reménye. A remény nagy erő. Talán nincs benne valóságos varázs, de ha tudod, hogy mit remélsz a legjobban, az fényként világít benned, és képes vagy megvalósítani a céljaidat. És ez már majdnem olyan, mint a varázslat.

Ideje hát előkeresni a fiókból a régi álmokat! De most már nem elég álmodni róla, tenni is kell a megvalósulásukért. Mint János vitéz: volt egy álma, egy útja és akarata. Ha te nem akarod az álmaidat, helyetted nem tudja senki akarni. Vagy legalábbis hiába.

Négy éve a tanévnnyitón egy nagy, közös svédasztalhoz hívtalak benneteket. Gyere, fedezd fel! Nézz körül, válassz! És töltekezz! A mi feladatunk volt megteríteni az asztalt. A te felelősséged, hogy mit hogyan fogadsz el róla. Volt, aki nagykanállal, habzsolva, volt, aki óvatosan, morzsákat csipegetve kerülgette az asztalt.

Akkor egy piarista iskolába csöppentél bele, lehet, talán nem is tudva, hova, kik közé érkezel. Egy olyan iskolába, melynek alapítója, Kalazanci Szent József így fogalmazta meg küldetését: „Megtaláltam... Krisztus szolgálatának számomra legjobb módját: ezeknek a szegény gyerekeknek a segítségét. Ezt a világon semmiért el nem hagyom.” Ehhez a karizmához csatlakoznak a szerzetes és világi tanárok között, és ti is ennek az egyszerre látható és láthatatlan közösségnek lettetek tagjai. Kívánom, hogy az itt töltött évek segítsenek benneteket, hogy megtaláljátok a „számotokra legjobb módot”, az életutakat, amire Isten hív benneteket.

Jusztinné Nedelkovics Aliz
igazgató

IMPRESSZUM PIÁR FUTÁR – A szegei piaristák lapja – Megjelenik egy tanévben négyszer – Lapengedély száma: 2.2.4/1513/2003. – Kiadó: Dugonics András Piarista Gimnázium – Felelős kiadó: Jusztinné Nedelkovics Aliz igazgató – Szerkesztők: Bali Erika, Boga Szabolcs, Boldog Zoltán, Csikos Barna, Diallo Alina, Finsztál Zsófi, Hidegkuti Ádám, Ivánkovits Marcell, Juhos Lili, Kovács Rebeka, Körmendi Zoltán, Magyar Mihály, Maróti Dorka, Mátó Viktória, Muhari Márton Manó, Ökrös Cintia, Papp Bence, Priváczki-Juhász Laura, Sári Bertalan, Soós Izabella és Venk Dániel – Szerkesztőség: 6724 Szeged, Bálint Sándor u. 14. – Email: piarfutar@szepi.hu – Kizárólag belső terjesztésre. NYOMÁS E-press Nyomdaipari Kft., Szeged, Kossuth L. sgt. 72/B.

A lábas kígyó és a klumpanap kitalálói – A 12. A-sok ballagási beszéde

Egy sokak által ismert ember egyszer azt mondta, számoljunk!

Ha minden igaz, 2x3, azaz 6 évet töltöttünk ezen iskola falai között. 2013-ban, a koedukáció hajnalán kezdtük meg tanulmányainkat Keserű tanár úr vezetésével. Emlékszem, a tanévnytőn minden szem ránk szegeződött, s ez nem is változott még hónapokig. A tantermek keresésekor, a szünetekben mindennapos volt egy-egy félhangos megjegyzés vagy furcsálló pillantás: „Láttad már azt a lányt?” (Főleg, ha az ember lánya a második emeletre tévedt...)

Szóval valahogy így vágtunk neki ennek a göröngyös, ám annál élménydúsabb hat évnek.

Persze a kalazanciusi nevelés már akkor is megmutatkozott egy-egy „Bővíz fiam, üljél rendesen vagy kiváglak az óráról” mondatban. Osztályfőnökünk korán elültette bennünk a közösségi munka magvait: a templom mögött állt egy fa, amit közös erővel húztunk ki. Jobban mondva húztunk volna, de a kötél elszakadt, a dominóelv meg érvényesült, vagyis borultunk szépen sorban, mint amikor... na igen.

Év végére azért már lassacskán átláttuk a rendszer működését az „ágy nem, de matrac lesz” és „lesz reggeli, virslit főzők” kijelentéseknek köszönhetően.

A nyolcadik osztály már nem ment ilyen „simán”. Elkezdtünk kamaszodni, s problémáinkkal néha az osztályfőnökhöz fordultunk, megoldást várva. És ő az adott helyzetben

próbált a legjobb tudása szerint helyt állni, képviselve az osztály érdekeit. A hullámvölgyek pedig... hát igen, azok szülték az emlékezetes pillanatokat. Ide tartozik osztályfőnökünk egyik megnyugtató válasza: „ez egy kő”.

Sokakban megmaradt még az akkori osztálykirándulás egy-két momentum; mint például a nagykarolyi piarista nővéreknél tett látogatás, a Tojás múzeum vagy a tábortűz. Itt megjegyezném, hogy a tábortűz esetünkben egy 3 méteres máglya volt, aminek köszönhetően bizonyos időközönként meg-meggyulladt körben a fű. Végül mégis ezek a pillanatok válnak emlékezetessé. Ezek a kissé defektes, de nevetéssel teli pillanatok. Persze nem mondom, hogy az tuti recept, ha balul sül el egy-egy rész, de valljuk be, a tökéletesből ritkán válik évek múltán is felelegetett történet.

Ez idő tájt többen ki is hullottak a rostán – nem bírták idegekkel –, de új személyek is csatlakoztak az osztályhoz. Mondhatni ezzel kovácsolódott össze a kemény mag.

Kilencedikesként új megvilágításba került egy-két dolog. Először szembesültünk azzal, hogy egy osztálykiránduláson igenis el lehet hagyni nem egy, de két embert is. Hogy az oly gyakori eltévedések háttérében a „hibás” Google Maps vagy GPS áll. Hogy két tanár közt bár látszólag feszültség van, „amúgy jóban vannak”. S bár az orvosi vizsgálaton a nemi érzést csak 11.-ben vizsgálták, osztályfőnökünk azévi osztálykirándulásunkon már előrelátóan meghozott néhány óvintézkedést; úgy mint: a fiúk nem léphetnek a lányok szintjére,

és a szobában nem tartózkodhat 1 fiú és 1 lány, 2 fiú és 1 lány vagy fordítva. Nem mondom, hogy az évek alatt nem szövődtek szerelmi szálak, mert volt egy-két időszakos és hosszan tartó kapcsolat, de jelenleg csupán 2 pár tervezi az esküvőt.

Ebben az évben honosította meg egyik nagyon kedves volt osztálytársunk, Csanád a „lábas kígyó” rajzolását. Ha volt vendégekönyv, abba belekerült a lábas kígyó. Tollal vagy filccel, az mindegy volt, hisz a névjegyünké vált... Azóta egyre kevesebbszer megyünk múzeumba.

Akkor márszokásunkká vált az évenkénti énektanárváltás. A négy évig tartó oktatás során három tanárt fogyasztottunk el, s mire megszerettük a negyediket, véget is ért a tanév, s ezzel együtt az énekórák ideje is lejárt.

Tizedikre túljutottunk a „zűrös” korszakunkon, már ami az osztályfőnök és az osztály közti kapcsolatot érinti. Azt hittük, túl nagy meglepetések már nem érhetnek. Hát tévedtünk. Emlékszem, a tanár úr az osztály legfelölősségteljesebb emberének Imrét tartotta, mint párt- és osztálytitkárt, ezért a novemberi kirándulás kenus evezésén hozzá ültette a lányokat. Ketten voltunk, hát nem is csoda, ha jött a készítés a kenu billegtetésére. A történet a 4°C-os Tiszában ért véget, benne három vacogó diákkal. Hál’ Istennek Keserű tanár úr résen volt a kamerával, azonnal meg is lett örökítve az esemény. Utána segítőkészen integetett a partról, mintegy egyértelmű jelzésként, ha netán kétségek merülnének fel bennünk annak hollétével kapcsolatban. S bár az úzás akkor már igencsak lehetetlennek bizonyult, szerencsére osztálytársaink kivontattak minket a partra.

Természetesen ezen kívül számos helyen jártunk, Krakkótól kezdve, Brühlön át egészen Granadáig. Tizediktől kezdve lehetett jelentkezni a krakkói Piarista Ifjúsági Találkozóra, s azóta többen rendszeresen részt veszünk ezeken az alkalmon.

Ezen kívül nyaranta gyalog- és vízitúra keretei között járhattuk be hazánk – tömördek természeti kincset és világörökséget magába foglaló – tájait, városait. Mindeközben nemcsak lelkiekben gyarapodtunk, hanem életre szóló élményekkel lettünk gazdagabbak. Olyan alternatív megoldásoknak lehettünk részesei, mint például a szélvédő mosása mosogatószerrel vagy a ponyvás teherautóban való utazás – persze teljesen illegálisan – a tizedikes osztálykiránduláson. Ez utóbbiban már elég nagy tapasztalatunk van.

A tizenegyedik minden tekintetben a határok kereséséről szólt. Bár az érettségi árnyéka már derengett év vége felé, ám bizton állíthatom, hogy a tanév új ismeretek szerzésével telt. Történelemórán megtudtuk, hogy 1848-ban a magyarok ellensége a szovjet hadsereg volt, s a Habsburgok címerállata olyan, mint Mógus professzor feje: kerek, kopasz és csillogó. Továbbá, hogy Lenin szlovák vagy lengyel származású lehetett, s hogy Szerbia fővárosa minden kétséget kizáróan Pozsony. Természetesen nem csak történelemből születtek ilyen gyöngyszemek: egy igen kivételes latinórán egyszer 11 egyest osztott ki Dékány tanár úr... abból nyolc az egyik volt osztálytársunké volt. Őt azóta is keressük, ugyanis tavaly év végén nyom nélkül eltűnt.

Szabadidőnkben törekedtünk a barátságok elmélyítésére, a közösségi szellem ápolására. Bizton állíthatom, hogy

– a sztahanovista mozgalmat megszegyenítő – takarítási módszerünket mára tökélyre fejlesztettük. Ilyenkor hangzottak el az azóta már ikonikussá vált alábbi mondatok: „aszszony, hozd a kakaót!” vagy az oly sokat hallott „180 cm, 56 kg elszabadul, itt kő kövön nem marad”. Egy szó, mint száz, ezek az alkalmak adtak teret a belsős poénok, szállóigék megszületéséhez.

S hogy az iskolán belüli újításokról is essen szó, hivatalosan is innen keltezhető a „klumpanap”, ami azóta hagyománnyá vált az osztályban. Aki nem ismerné, annak mondom, hogy ez a pénteki klumpaviselet és villásreggelit foglalja magába. S bár ezért díj nem járt tavaly év végén, csak Lázár Dávidnak a kiváló latinos teljesítményéért, azért mindenki tudja, hogy ki volt akkor „a legélesebb kés a fiókban”.

Tizenegyedik végén Keserű tanár úr meghirdette az utolsó túránkat, Montenegróba.

Augusztusban került sor az egyhetes útra, a családias Szent György szigetre. Már maga az úticél is sugallta, hogy ez kivételes út lesz, s így is lett. Mindenki egyöntetű véleménye alapján joggal állíthatom, hogy az itt töltött évek legjobb túrája és kirándulása volt.

És hogy akkor mégis mit tudunk mi, így végzős fejjel?

Tudjuk, hogy a jó tanár három órát készül az órájára és hogy – mint az a drogprevenációs foglalkozáson is kiderült – a herbál rossz. Hogy nincs évről-évre Mária országa nélkül, és miért alapműveltség a Siculicidium. Hogy igenis el lehet menni egy napra gyapotot szedni, vagy egy hétre Izraelbe sietni. Tudjuk a monszon pontos fogalmát, és hogy ki volt Vlad Tepes.

Azt is, hogy nulla készüléssel is van realitása annak, hogy érettségi tételtől ötösrre feleljen az ember vagy hogy nyelv- vizsgázzon angolból. Tudjuk, ha tanulunk biológiára, akkor sem bízhatjuk el magunkat, mert a tanári kritika mindig kéznél van. No meg persze azt, hogy „este aszunk”... akarom mondani, alszunk – ahogy osztályfőnökünk mondta egyszer. Mert van abban valami, ha az ember feje felett ott lebeg az érettségi. Egyfajta határidőt jelent, végességet kölcsönöz: ennyi idő van emléket gyűjteni. Besűrűsödnek a napok, s igyekszel a lehető legtöbbet megélni a legrövidebb időn belül. Mert ha a következő Steve Jobs leszel, ha vadakat terelő juhász, az emlékek maradnak meg, miután elballagsz. S úgy hiszem, ez jellemzett minket, a Szepi2019a-t. Ezen korlátok értékelése és a hátralévő idő lehető legjobb megélése. Legyen szó szalagavató bálról vagy after buliról, lelkigyakorlatról vagy szerenádról. Hisz nekünk is megírta a magunk fejezete, melyben próbáltunk nyomot hagyni, alapanyagot gyártani a jövő pletykáihoz és szállóigéihez.

És akárki akármit mond, a piarista szellemiség alakított és formált minket, értékeket és hiteles példát állítva elénk, hogy aztán azt a magunk képére formáljuk és tovább vigyük.

Laudetur Jesus Christus!

Ruszcák Bori

Hehő, Rubik-kockák, ki locsolja meg Sanyit, a virágot? - A 12. B ballagási beszéde

A ballagási beszéd megírásakor sokat gondolkoztunk rajta, hogyan is kellene elkezdeni a mondandónkat. Mindenképpen valami egyedit szerettünk volna megfogalmazni, ám egy idő után rájöttünk, hogy úgyis egyedülálló lesz, ugyanis ez a mi nézőpontunkat és emlékeinket mutatja be. Szinte még tényleg gyermekfejjel léptünk be az iskola kapuján, s rengeteget változtunk. Ez a 4 év átalakított minket. A változás elsősorban tanárainknak köszönhető, akik támogattak minket szellemiekben és lelkiekben egyaránt.

Felidéznénk Tözsér tanár úr földrajzóráinak fegyelmét, s szinte még most is görcsbe rándul a gyomrunk, ha meghalljuk azt a mondatot, hogy „*vízszintesen tartod lapod, jobb felső sarokba a név, bal felső sarokba mai dátum, 2019. 05. 04.*”. És természetesen sosem fogjuk elfelejteni örök szerelmünket, az atlaszt, bár sokszor úgy éreztük, ez az érzés nem kölcsönös.

Emellett idézzük fel Zsódi tanár úr hittanóráit, amikor mindig érdekes témákról beszélgettünk! Biztosak vagyunk benne, hogy a téma tényleg érdekes volt, ugyanis tanár úr mindig elmondta: „*Ez egy nagyon izgalmas dolog!*”. Abból is éreztük, hogy ebben az iskolában hangsúlyos a hittanoktatás, hogy már az első félév végén mindenkinek fejből kellett tudnia a *Teremtés könyve* 1. fejezetét.

Bár a dupla irodalomórák percei néha lassan peregetek, elmondhatjuk magunkról, hogy sosem kaptunk egyest. A kevésbé jól sikerült dolgozatoknál csak sajnálkozott Keszérő tanár úr. Ám egy életre megtanultuk, hogy válaszolni csak és

kizárólag egész mondatokban lehet, és a szóismétlést szinte már a törvény bünteti.

Az életvezetési tippeket László Imre – más néven Kabal – tanár úr óráin kaptuk, ahol tudtuk, hogy a párkák mindig ellenünk vannak. Ha a mondat úgy kezdődött, hogy „*23-as rajtszámmal fáradjon ki a következő tanuló*”, akkor tudtuk, hogy statárilisan az osztály 2/3-a felelni fog.

Tanáraink közül legtöbb emlékünknél mégis osztályfőnökünkhöz kötődik: a reggeli tízpercek vidámsága és a történelemórák információgazdagsága (ahol mellel meg is tudtunk új dolgokat tanítani, például, hogy mit is jelent valójában a stagnál szó, vagy hogy mi a különbség a mohácsi illetve a muhi csata között).

A mi kis csapatunk 2015 szeptemberében indult útnak, de 4-en végül úgy döntöttek, hogy nem velünk érettségiznek. Ennek ellenére az osztályunk befogadó volt mindig is, hiszen sok új baráttal gyarapodtunk az évek során. Többek között 10.-ben egy argentin fiú, Luis érkezett közénk, aki egy teljesen új perspektívából mutatta meg nekünk a világot. Biztos vagyok benne, hogy mi is örökké megmaradunk a szívemben jó emlékként.

Visszatérve az emlékekhez, felidézhetjük a Budapesten töltött osztálykarácsonyokat, gyalogtúrákat, biciklitúrákat és a nyári kenuzásokat is. Utóbbin tanultuk meg például, hogy ha az ember szemébe naptej megy, akkor azt alaposan, bő vízzel mossa ki. (Mellesleg egy, a Dunában élő élőlényt fe-

deztünk fel, a vízielefántot.) Ezeken az együtt töltött utazásainkon, amellet, hogy a hangsúly a kikapcsolódáson volt, kaptunk egy hatalmas ajándékot is: a kereszténységet. Nem volt olyan este, amikor a nap végén ne ültünk volna körbe, hogy a napunkat végiggondoljuk, s hálát ne adjunk érte.

Eszünkbe jut az utolsó osztálykirándulás, amikor a Rám-szakadéban eltévedtünk, vagy az a bizonyos este, amikor a szállásunk mellett megtanultuk, hogy a tetteinknek következményei lesznek. Ezek mind segítettek azzá a piarista végzős diákká válni, akik most vagyunk.

Ezzel együtt valószínűleg mi vagyunk az egyetlen osztály, aki egy barlangban nem azt kiabálná, hogy „Hahó!”, hanem hogy „Hehő!”.

A viszontagságok ellenére azt mondhatjuk, hogy az osztály és osztályfőnök között jó viszony volt. Természetesen becsúszott egy-egy késés, kihagyott osztálymise, elfelejtett igazolás, hirtelen felindulásból elkövetett osztályfőnöki figyelmeztetés, vagy órákon Rubik-kockázás a pad alatt. Van egy furcsa különlegessége is az osztályunknak, a 34 főből 19 diák ki tudja rakni a Rubik-kockát.

Emellett sportokban is jeleskedtünk, a „Hógolyók” kedvenc sportága egyértelműen a röplabda volt.

Jól belaktuk a tanteremünket is: 3 évet töltöttünk ugyanabban a osztályban, s már-már furcsa volt onnan elköltözni az utolsó évben. Az évek alatt mindig nagy kérdés volt, hogy ki

locsolja meg Sanyit, a virágot; és már azon sem lepődtünk meg, hogy egy mormon könyv figyel minket a hátsó polcra. Számos megmagyarázhatatlan esemény is történt velünk. Most nem arra gondolok, amikor egy hittanórán indokolatlanul elkezdett hátrafelé pörögni a falióra, hanem ahogy az osztályunk átalakult. Bohókás fiatalokból szinte érett kislelőttekké váltunk. De ezt a folyamatot nem lehet bemutatni semmilyen eszközzel.

Mindent egybevetve elmondhatjuk, hogy jó osztályközösség voltunk. Mindenki megtalálta a baráti körét, s a különböző társaságok sem zárkóztak el egymástól. Az osztályon belül egy apróbb közösség is kialakult: a kollégistaké. 11 diák töltötte mindennapjait a méltán híres piarista szigor alatt. Sokszor nehezek voltak a napok, de visszagondolva hiányozni fognak. Együtt élt az a néhány ember, és ők akaratlanul is legjobb barátaivá váltak egymásnak.

És végül, hogy mit hagyunk itt? Egy-két emléket, amikor önfelédten láttak minket nevetni a fiatalabbak, vagy esetleg az *Éjjel-Nappal Piárt?* Nem tudom, de ezt nem is nekem kell tudni. Ezt tudják a tanárok és a fiatalabb diáktársaink már most is.

Ezekkel az emlékekkel búcsúzik szeretettel a 3-as számú Czeglédi-osztály.

Odrobina András

„Jaj, ez a tesis osztály” – A 12. C-sek ballagási beszéde

Elérkezett az a pillanat, hogy bemutassuk nektek, hogyan is váltunk mi a hírhedt 12. C osztállyá. Számtalan másik nevünk is van, amit talán már ti is hallottatok, mint például a „narancshéjas osztály”, a „jaj, ez a tesis osztály” vagy éppen a „kispofák”. Mint mindent, ezeket a jelzőket is ki kellett érdekelni, és higgyétek el, nem volt egyszerű dolog. Figyeljétek és tanuljátok a legjobbaktól!

2015. szeptember 1-jén, amikor beültünk az iskolapadba, mindenki csak méregette a másikat. Osztályunk 8 olyan stabil emberrel rendelkezett, akik kellőképpen ismerték az iskola minden csínját-bínját, így megfelelő segítséget tudtak nyújtani az újonnan érkezőknek.

Az idő múlásával egyre jobban kezdtünk összekovácsolódni, egy közösségként működni. Nem volt egyszerű, de miután megszoktuk az iskola menetét, mint például, hogy földrajzórán nem mindegy, hogy műanyag vagy papír a csomagolás, vagy hogy miséket reggel is szokás tartani, amikre nem egyszerű a felkészülés, onnantól kezdve semmi nem állíthatott meg minket. Egyre többet mertünk mutatni magunkból, és kedves tanáraink is rájöttek, hogy az élet velünk nem fenéki tejfel, hanem annál is jobb.

Az unalmas szüneteket igyekeztünk különböző attrakciókkal feldobni, mint például a dezodor és az öngyújtó reakcióba lépése. Természetesen a tanároknak ez már kevésbé tetszett. Idővel azt is megtudtuk, hogy a padból kihullott cuccokat annak kell összeszednie, aki kiborította („maggaa”). Illetve, hogy közmunkát nem csak a TESZI keretein belül le-

het végezni, hanem akkor is, amikor nem írat sz alá valamit.

Ahogy a mondás is tartja: jó társaságban repül az idő. Még csak 1 év telt el a kispofák 4 éves sztorijából, mégis mennyi élmény jutott nekünk. Az első osztálykarácsony, az első bentalvás, az első lelki gyakorlat és persze az első balhé az osztálykiránduláson. Megannyi emlék, 30 remek ember + 1 mami, aki 17 évet tanult, hogy azt mondhasa... És a kalandjainknak még közel sincs vége!

Tizedikre összeszoktunk, egy családdá avanzsáltunk. Rájöttünk, hogy együtt, a gondokat megoldva igazából ugyanazok vagyunk, csak máshogy csomagolva. Voltak hisztik, balhé, veszekedések, de ez a legjobb családban is megeshet. Az iskolai bentalvások ráébresztettek minket, hogy számíthatunk egymásra, majdnem mindenben.

Az osztálykarácsony az egyik legjobb volt, Zsóka tanárnő Dominiktól stresszlabdát kapott, amely helyes használatát azonnal elsajátította: a folyton beszélőket megdobta vele.

Osztálykirándulásra álmaink helyére mentünk, Horvátországba, busszal utaztunk együtt. Nemcsak gyönyörű volt, de élménydús is. Köszönjük, Tanárnő, hogy bevállalta ezt velünk. A víz hideg volt, de senkit nem érdekelt, fantasztikus napok teltek itt el. Szóval tizedikre egyek lettünk, élményekkel egymás cinkostársai.

De a sztorinak itt még nincs vége. Lássuk mi történt tizenegyedikben!

2017 szeptembere, egy újabb tanévnyitó, ahol mindenki megfogadta, hogy idén tényleg tanulni fog, és javít előző évi hozzáállását. Mint minden csoda, ez is 3 napig tartott, vagyis az év eleji ismétlésig. Utána ki a házirend megtanulásával foglalkozott, mások a poroltók iránti szeretetüknek hódoltak.

Az évek alatt az osztályunk egy nagy családdá vált. Van egy Mami és 28 kicsi unokája, akik néha kikergetik a világból, de foggal-körömmel küzd értük. Ahogy mindenhol, itt is voltak viták, főleg a tesiórakon, amikor előkerült a nagy kérdés, hogy foci vagy röplabda?! De ez inkább a javunkra vált, hiszen megtanultunk érvelni... és amúgy is az van, amit a tanárnő mond. Ám minden nézeteltérés ellenére megbocsátottunk a másoknak, és mintha mi sem történt volna, mentünk a következő órára.

Ahogy múltak a hónapok, és elkezdtek a szalagavatóra való készülést, rájöttünk, hogy nemsokára hatalmasat fogunk küzdeni az álmainkért. A palicsi osztálykiránduláson, ahogy már a 10. kilométerünket jártuk, rádöbbenünk, hogy bizony jövő ilyenkor már mi is érettségizünk. Bevalljuk, még a kemény sportosztályt is előtörték az érzelmek. El kell majd szakadnunk a mi kis családuktól. Szerencsére hátra van addig még 1 év. 1 év, ami a mi évünk lesz. És mint mindig, most is együtt fogunk kitartóan menetelni az utolsó évbe!

Végül mindezek után eljött a végzős év. Talán jogosan mondhatjuk, hogy az érettségihez közeledve kezdtünk megérni, megkomolyodni. Legjobb példa rá, hogy szeptemberben megéltük az első osztálykirándulást, ahol nem volt semmi balhé vagy vita. Chilleltünk a Balaton-parton, strandoltunk, blabla. És a végén egy megható pillanat, amikor utolsó este körbeültük az asztalt, és énekeltünk együtt egy Wiz Khalifa klasszikust. Az osztálykirándulás után folytatódott a közös táncpróbák, amik megmutatták, mennyire összszeszkodott a mi bandánk, s majd közeledett az, amit annyira vártunk, és annyit gyakoroltunk rá: a szalagavató.

Az osztályban mindenki szorított egymásért, hogy sikeresen megcsináljuk a táncunkat... végül csodálatosan pörgött végig a keringő, és ezzel végre lelazulhattunk az osztálytáncra, amely felrobbantotta a színpadot, és aminek sokáig hallgattuk a visszhangját. Az est folytatása már tabutéma, de nem fitten folytattuk a másnapokat.

A nagy élmény lecsengése után visszatértünk egy kis időre a normális sulis hétköznapiakba. Tanulgattunk, és a szünetekben dübörgtettük a zenét. Majd jött az osztálykarácsonyunk. Mivel ez volt az utolsó, sok energiát fektettük bele, hogy a legértelmesebb legyen. A jó kis filmnézés és a jó kis bentalvás. Másnap pedig szórakoztattuk egymást rappel, közös dalokkal, bűvésztűkkel, beugróval, ajándékokkal, blabla, és a végén elmentünk egy közös korcsolyázásra.

Miután ez és a szünet is elmúlt, már érezni lehetett az osztályon, hogy csak a „reccségi” van hátra. Két osztálytársunk a nagy stressz miatt el is búcsúzott tőlünk. Ezentúl már csak számoltuk a napokat, és azon kaptuk magunkat, hogy az utolsó évünknek lassan vége. Hogy el kell búcsúzni a 4 év pillanataitól, és a kedves osztálytól. Ellépni ettől a családtól... elfogadni, hogy jövőre már nem jövünk be együtt egy jó kis évnnyitóra... nem ülünk már be együtt az első órára... nem láthatjuk, és nem boldogíthatjuk egymást minden nap... vagy esetleg idegesíthetjük... nem hallhatjuk Zsóka nénitől a finom és visszafogott, építő jellegű kritikákat. Sajnos el kell búcsúznunk a közös élményektől, amelyek emlékeinkben örökre megmaradnak. Na de eljött az ideje annak is, hogy végleg elköszönjünk az iskolától. Tisztelt tanárok, kedves évfolyamtársak, diákok! Peace!

Diallo Alina – Priváczi Laura – Rumpf Carmen –
Sziráczi Norbert – Varga Sára

Kenuval Japánban

Molnár Csenge (11. C) és Csanki Márk (9. C) japán edzőtáborban vett részt. Mindketten az NKM Szeged Vízisport Egyesületnél kenuznak. Egy beszélgetés során beszámoltak arról, hogyan érezték magukat a Távol-Keleten.

Milyenek voltak az edzések?

Molnár Csenge: Az edzések jól teltek, jó körülmények között. Napi két evezésünk volt, mellette kondi és futás.

Csanki Márk: Nagyon hasznos ilyenkor a kilométerek gyűjtése, ez is a fő cél, és úgy gondolom, ennek sikerült eleget tennünk. A napjaink elég sűrűek voltak, napi 2-3 edzéssel és nagyon sok más érdekes programmal, amit a helyiek biztosítottak.

Milyen programok voltak ezek?

Cs. M.: Először egy japán szentélyt látogattunk meg, közvetlen utána egy váromot, és ami nekem a legjobban tetszett, az a kochi-i vár volt.

M. Cs.: Nagyon sok programon vettünk részt. A japán tonhalat saját magunknak készítettük el a helyi hagyományok szerint, persze segítséggel. Megtanítottak minket szusit készíteni, ettünk kobe marhát, ami a világ legdrágább, kiváló minőségű húsa. Megtanultunk pálcikával enni. Jártunk kendő edzésen, ami japán hagyományos harcművészet. Tradicionális dobbumutatót vettünk részt, amit ki is próbáltunk, és nagyon élveztük. Voltunk raftingolni. Felvehettem egy gyönyörű eredeti kimonót. Jártunk szamurájkastélyban, ami hatalmas élmény volt, tényleg olyan hely, amit a filmekben lehet látni. Biciklitúráztunk, gyönyörű vidékeken jártunk.

Milyen további élményekkel lettetek gazdagabbak?

M. Cs.: Nekem nagyon tetszett a japán mentalitás, mindenki rendkívül kedves és segítőkész volt. Tényleg olyanok, mint ahogy mesélnek vagy írnak róluk.

Cs. M.: Nekem már a repülőút is nagy élmény volt, mert most utaztam először repülővel, de ez a 2,5 hét szerintem mindnyájunknak életre szóló élmény marad.

Milyenek voltak a szálláskörülmények és az ételek? Milyen volt az időjárás?

M. Cs.: Két városban laktunk. Először Susakiban, ahol egy tradicionális házban aludtunk, ezt nagyon élveztük. Egy öbölben evezünk. Volt, hogy láttunk medúzákat is. Susaki után Tosa cho-ba mentünk, ez a város a hegyek között van, itt hidegebb, esősebb is volt az időjárás, de ettől függetlenül ez is egy gyönyörű hely. Egy 25 éve kint élő magyar asszony, Erzsébet főzött ránk, ő volt a kinti nagymamánk.

Milyen új dolgot tanultatok?

Cs. M.: Természetesen sokat tanultunk a kultúrájukról, az írásukról vagy akár az oktatási rendszerükről. Egy iskolába nagyjából 80-100 ember jár, így nagyobb figyelem jut a gyerekekre, és a tanároknak van az egyik legnagyobb fizetésük. Háromfajta írást használnak, és az első osztályban csak írni tanulnak. Nagy szerepet tölt be életükben a zene, illetlenség az evőpálcát az ételbe szúrni, többnyire a földön ülve szoktak étkezni, és igazából reggelig sorolhatnám, amit másképpen csinálnak, mint mi, európaiak.

Varga Sára, 12. C

A szegedi piarista, aki az iskolapadból ment a frontra

Iskolapadból a pokolba

Kókay László doberdói naplója

A Nagy Háború Kutatásáért Közhatalmú Alapítvány idén jelentette meg a Nagy Háború Könyvek sorozat harmadik kötetét, Kókay László Iskolapadból a pokolba című doberdói naplóját.

A szegedi születésű naplóíró a gimnáziumi padból vonult be katonának és került a nagy háború egyik legvéresebb hadszínterére, az olasz frontra, az Isonzó folyó mellé.

Kókay László (1897–1972) szegedi születésű piarista diák volt. Korán elveszítette az édesapját, édesanyja egyedül nevelte fel, ami a naplóban is jól érezhető szoros kapcsolatot alakított ki közöttük. A háború második évében, 1915-ben a VII. osztályba járt a Szegedi Városi Főgimnáziumban, azaz a piarista gimnáziumban. (Az iskola épülete ma az Aradi vértanúk terén található halvány rózsaszínű egyetemi

épület, más néven Bolyai Intézet.)

Kókay László 1915 áprilisában – sok más társával együtt – önként jelentkezett a sorozáson, s vonult be szülővárosa híres háziezredéhez, a cs. és kir. szegedi 46-os gyalogezredhez. Az unokája elmondása alapján a jelentkezéskor aláhamisította édesanyja jóváhagyó aláírását az önkéntesi jelentkezésén. Szegedről nem egyből a frontra vezényelték, hanem előbb Brassóba az ezred pótzászlóaljához az alapkiépítésre, majd Nagyszebenbe tiszti iskolára.

1916 januárjában került az olasz harctérre. 1916. májusában Szegedre ideiglenesen visszatérve a piarista gimnáziumban letett sikeres hadi érettségi vizsga és a további kiképzés tette lehetővé számára a katonai pályán történő előmenetelt. A háború alatt folya-

matosan emelkedett a ranglétrán és az 1918-as piavei harcok során hadnagyi rangban rohamszakasza élén tanúsított haditettével a Tiszti Arany Vitézségi Érmét érdemelte ki. 1919-ben szerelt le és helyezkedett el Szegeden a város számvevőségén. 1921-ben vitézzé avatták. A második világháború ideje alatt is katonai szolgálatot teljesített.

A most könyvként megjelent naplója az 1916. március és május vége közötti időszakról szól. A doberdói hadicselekmények egyik legvéresebb időszakát követhetjük nyomon az ekkor még fiatal kiskatona tollából és szemszögéből. Kókay László noteszekbe készített feljegyzéseket, esetenként rajzokkal és térképvázlatokkal is illusztrálta sorait. Naplójában olyan részletességgel és pontossággal olvashatunk az olasz front helyszíneiről és csatáiról, ami a mai kor hadszíntérkutatói mellett a könyv egyszerű olvasóinak is segítséget nyújt a helyszínek bejárásakor. Feljegyzéseiben a harci cselekmények bemutatásán túl megismerhetjük a

front mögötti élet körülményeit is. Olvashatunk sorstársairól, feletteseiről, s a szemben álló és általa megszánt ellenségről is. Személyes hangvételű írásában a háború másik oldalát, s a katona mellett az érző lelkű embert is megismerhetjük.

A szegedi 46-os katonák által beszélt és Kókay László által is megörökített korabeli katonai szakzsargon megfigyeltében a kötet szerkesztői segítségünkre vannak az utolsó oldalakon, ahogy a földrajzi nevek mai magyarzatában is.

Kókay László azonban nem kerülhette ki tanulmányi kötelezettségét, a most kiadott 1916-os naplója a frontról történő szegedi hazautazásával zárul. A háborús oktatási rendeletek ugyanis lehetőséget adtak, hogy az önként hadba vonuló és tanulmányaikat félbeszakító fiatalok érettségi vizsgát tehesenek.

A napló kiadásához a szerkesztők felhasználták a Kókay László által gyűjtött és megőrzött képeslapokat, olasz és

magyar nyelvű szórólapokat. A kötet további különlegessége még, hogy Áder János, Magyarország köztársasági elnöke írt hozzá bevezető ajánlást, aki felkereste a Nagy Háború doberdói emlékhelyeit, és járt a naplóban leírt egyes helyszíneken is.

A könyvet ajánljuk minden első világháború iránt érdeklődőnek és azoknak is, akik szeretik megismerni az emberi sorsokat, történeteket és ezeken keresztül a történelmünk vérzivataros időszakait. A kötetben tárgyalt időszakon túl Kókay László összes fennmaradt naplója megjelent és elérhető a nagyhaboru.blog.hu oldalon.

Kukkonka Judit

(Kókay László: *Iskolapadból a pokolba: Kókay László doberdói naplója*. Nagy Háború Kutatásért Közhasznú Alapítvány: Budapest, 2018., Nagy Háború Könyvek sorozat 3. kötet)

„Annyi kiontott, sajnos nagy részt magyar vér hiába folyt”

– Részlet Kókay László naplójából

„Pedig kitűnően indult ez az offenzíva, nemhiába támadtak csaknem mindenütt színmagyar divíziók (17, 31, 33, 41) csakhogy hamarosan megakadt a Piave áradása és az olasz repülők miatt, melyek minden hídverést s így utánpótlást lehetetlenné tettek. A visszavonuló olaszok megállottak s bár némelyik helyen még ezután támadásaink (nálunk 17-én du.) sikerültek, ezek oly nagy veszteséggel jártak, hogy az ezeket csinált csapatok csaknem tönkrementek, s egyébként is rettentő erős olasz ágyútűz miatt nagy veszteségeket szenvedtek. Vissza kellett vonulni, s annyi kiontott, sajnos nagyrészt magyar vér hiába folyt. A 22–23-án éjjel történt visszavonulás is sikerült, az ekkor is leadott gáztromli dacára is (mely gáztromli ismét követelt áldozatokat, köztük a 139-től Álgya-Papp alezredest, ki belefulladt a Piavéba), s csapataink visszavonulását csak 23-án nappal vette észre a digó s ekkor is egy darabig ágyúzták még a Montellót s du. nagy bátran kézigránáttal göngyölítették az üres stellungokat, melyben legfőljebb csak néhány önszántából visszamaradt cseh tartózkodott.

Az offenzíva alatt az ezred kötelékében harcolt tiszteket közvetlen parancsnokaik előterjesztése alapján, maga Zeiss adta le a kitüntetésekre. Engem Csukonyi tiszti aranyra, Molnár fhdgy tiszti nagy ezüstre ajánlott. Zeiss Csukonyi javaslatát hagyta jóvá, s még ez év október 19-én megkaptam Öfensége Károly császár és királytól a tiszti arany vitézségi érmét, első tiszti kitüntetésemül, s legelsőnek az ezredben! Oly nagy szó és oly ritka dolog volt ez, hogy néhány napja (június 22-én) a szegedi nemzeti kormány tiszteletére, a Mars téri 46-os laktanya tiszti étkezdéjében adott ebédén engem választottak ki (másodmagammal, a másik Bach Feri volt), mint annyi sok tiszt közt a legszebben kitüntetettet, hogy a tartalékos tiszteket képviseljem.”

Kirándul a Fuxibé

Május 6-án reggel osztályunk, a 9.B elindult Balatonfelvidékre. A KÖKI-ig jutottunk, és máris elvesztettük osztálytársunkat, aki úgy gondolta, hogy ő most nem száll le a vonatról, hanem Pestet megnézve később csatlakozik az osztályhoz.

Veszprémet, a királynők városát esőben néztük meg. A diákok sok kiselőadást tartottak a látványosságokról. Többek között megnéztük a Városházát, az Érseki Palotát, a Tűztornyot, a piarista templomot, a Szent Mihály Bazilikát és a Várkaput. Ezután utunkat Nagyvázsönyba, a szállás felé vettük.

Miután berendezkedtünk, bátorságpróbára indultunk a temetőn keresztül a Szent Mihály pálos kolostor romjaihoz. Sipos tanár úr felhívására hiába gondoltunk a rózsaszín elefántra, a szellemek nem jöttek... ellenben gyönyörű szentjánosbogarak lárvái adták a hangulatvilágítást a lábunk alatt.

Másnap reggel csapatokban megnéztük a tapolcai Malom-tó környékét, elmentünk a tavasbarlangba, ahol egy érdekes előadást hallhattunk a barlangokról, majd csónakba szállva eveztük végig a kis barlangot. (Hagyományainktól eltérően most senki nem borult bele a vízbe.)

A nap fénypontja Salföld volt: egy óriási homokozó – vissza a gyermekkorba –, ahol boldogan futkároztunk a homokbuckák között, és két lábbal ugráltunk a lábszárig érő vízben, s nem maradt el a sárgolyóval dobálózás sem.

Este a tábortúznél az *Elmúltak a mézes hetek* című dal ismeretével gazdagodtunk. Az utolsó napon az osztály két részre oszlott. Voltak, akik Tihanyba mentek megnézni az apátságot és a Levendula Házat, és voltak, akik túrázni indultak a Tihany Őrtorony kilátón és a szőlőföldken keresztül (ahol megismertük Sanyit, a szamarat) egészen Balatonfüredig, ahol megéve utolsó „vacsoránkat” elindultunk hazafelé.

Élményekkel gazdagon és még erősebb közösséggé formálódva tértünk haza. Köszönjük szépen Sipos Attila tanár úrnak a kísérést. (Róla egyébként megtudtuk, hogy stílusosan múmia pózban hajtja álomra a fejét.)

Hálásan köszönjük osztályfőnökünknek, pótanyánknak, Nemes Zsuzsannának, hogy megszervezte, elvitt minket, türelemmel és szeretettel volt irántunk.

Kopasz Helga,
Zoltai Nándor, 9.B

Amikor az ofő kedvenc csapata ellen szurkolsz

A mi vezérünk Papp Attila tanár úr, aki vette a bátorságot, és elindult velünk a nagyvárosba. Nem is értem, hogy úszta meg kisebb agyégöröcs nélkül. De viccet félretéve semmi oka nem volt panaszra, mert szerintem kedvesek, csendesek és szófogadóak voltunk. Az első osztálykirándulásunk helyszíne Budapest volt.

Korán indultunk a szegedi pályaudvarról, mert tanár úr közvetlen kapcsolatot feltételezett a korai kelés és korai lefekvés közt. A vonaton sok új dolgot megtudhattunk egymásról, és az is kiderült, hogy a Zsóka néni által kedvelt Cher zenéi megmozgatják a fiúk

szívét. Papp tanár úr nem nagyon díjazta ízlésünket, ezért inkább Eddát és Baggyst kért, amit velünk énekelt kórusban.

A Parlament látogatása volt az egyik első úti célunk, mindenki tátott szájjal vonult végig az épületen, és azon gondolkodtunk, ha sikerül az érettségi, akkor bent koptatjuk majd a székeket, esetleg mint kezdő vállalkozó bent árulunk majd méregdrága dolgokat. De siettünk tovább, következő látnivalónk a pálos Sziklatemplom volt a Gellért-hegyen.

A szállásra visszaérve ránk köszöntött az este... Most már mindenki megértheti, hogy a Tanár úrnak miért van ekkora vádlója. Képes volt 2 órát állni és várni, hogy álomba merüljünk! Kitartó!

A második napon is izgalmas kalandokban volt részünk. Felmentünk a János-hegy kilátójához és onnan a kicsit félelmetes, de annál harsányabb énekléssel „felturbóztunk” libegővel jöttünk le.

Az egyik legjobb program a lézerharc volt, ami nagyon élménydúsra és humorosra sikeredett.

Nagy nap volt a kedd, de a fiúk bizony nem felejtették el, hogy BL meccs van, és a Tanár úr kedvenc csapata ellen kell szurkolni. Osztályfőnökünk mit sem sejtve, vidáman és büszkén szereltette be a tévét a szobába, hogy együtt, boldogan, ujjongva meccset nézhessünk. Azóta már biztos megbánta, és soha többet nem akar velünk ilyen időtöltést. Sokan szomorkodtak, de mi a Liverpool indulóját egész este tudtuk hallgatni.

A szerdai napon a Margit-szigeten volt szabad foglalkozás. Rátaláltunk a hely legjobb mókájára. „Kisautókat” vezettünk, és a fenyegetések hatására egyet sem törtünk össze.

A nap közepén szomorú szívvel indultunk haza. A vonatút pont olyan jó volt, mint mikor kezdetét vette ez a felejthetetlen kirándulás!

Markovics Levente, 9.C

Az osztálykirándulás, ahol nem fogadtam meg apám tanácsát

Mire is jó az osztálykirándulás? Őszezket, örömet szerez, és tapasztalatokkal gazdagít. Mint például, hogy milyen is lehet fagyipont alatt tölteni és túlélni egy éjszakát. A 10.B idei osztálykirándulása Keszthelyen, Gyenesdiáson és Balatonberényben is vidám pillanatokkal volt teleszöve, még ha az idő eleinte ellenünk esküdött is.

Ismét megvolt a szokásos recept: voltunk túrázni, és a Festetics-kastélyt is meglátogattuk, amit talán az első kellemes kastélyos élményemnek tudhatok be. Ettünk emellett „húdejó” süteményt is a Móni Süti Cukrászdában. (Ez kétség kívül „húdejó” volt, ezért ha arra jártok, kötelező programnak lehet tekinteni.) És néhányan megmártóztak a Balatonban is (térdig).

Fontosnak érzem hozzátenni, hogy a sok egymástól távol levő úti cél ellenére csak egyszer volt majdnem elkésős pillanatunk. Ennyire királyak voltunk. Esténként gitáros-éneklős-mulatós-focizós-frizbízós programmal zártuk a napot, ahol a körülbelül két tucatszor eljátszott 'Shallow' volt a fő műsorszám. (Gitáron közreműködött Hudák Anna és Flosznik Dénes! Tapsot nekik!) Az első este a vá-

ratlan lehelés miatt a fűtés hiánya kimondottan feltűnő volt, de egy kis vacogás még mindig jobb opciónak tűnt, mint megfogadni édesapám tanácsát, és felgyújtani magam. (Másnapra azért jött a jó idő kint és bent is!)

Ezúton is szeretném megköszönni Dékány Zoltán tanár úrnak a szervezést és Ritka József öregdiáknak a kíséretet.

Készen is állok a következő kalandra!

Ivánkovich Marcell, 10.B

Golyót ereszhettél osztálytársad hátsójába

A 10. C osztálykirándulása egy derűs hétfő reggel kezdődött, vagyis derűs volt, míg Pesten átszállásra nem került a sor, hogy eljussunk a végállomásunkra, Egerbe.

Tehát leszálltunk híres fővárosunkban, ahol nem volt túl meleg a fogadtatás, mert rögtön nyakon öntött minket az eső, mind bőrig áztunk.

Az elkövetkező programok érdeklentétek miatt megoszlott csoportokban zajlottak. Voltak, akik az érkezés után meglátogatták a bazilikát, és voltunk páran, akik az este folyamán egy török fürdőben mulattuk az időt.

Másnap a paintball volt soron. Bár ezen sem vett részt mindenki... csak a menők, de ezt a viláért el nem mondanám a többieknek. Szóval a menő csapat overallba öltözött, fegyvert ragadott, és büntetlenül állt bosszút azokon a társaik, akikkel valamilyen oknál fogva nem jöttek ki jól. Megsorozhattad azt, aki nem segített a múltkori töridogában, golyót ereszhettél annak a hátsójába, aki nem

súgott a fizika felelésén, vagy onthattad vérét az ellenfélnek – csak poénból.

Egy jó hangulatú szünet után az utunk a várban folytatódott. Érkezésünkre díszlővést adtak le, majd a vár tetejéről szemrevételeztük a várost. Megcsodáltuk a török minaretet, amire épp akkor mászott fel valaki, mi pedig tisztelettudóan köszöntöttük: allahu akbar!

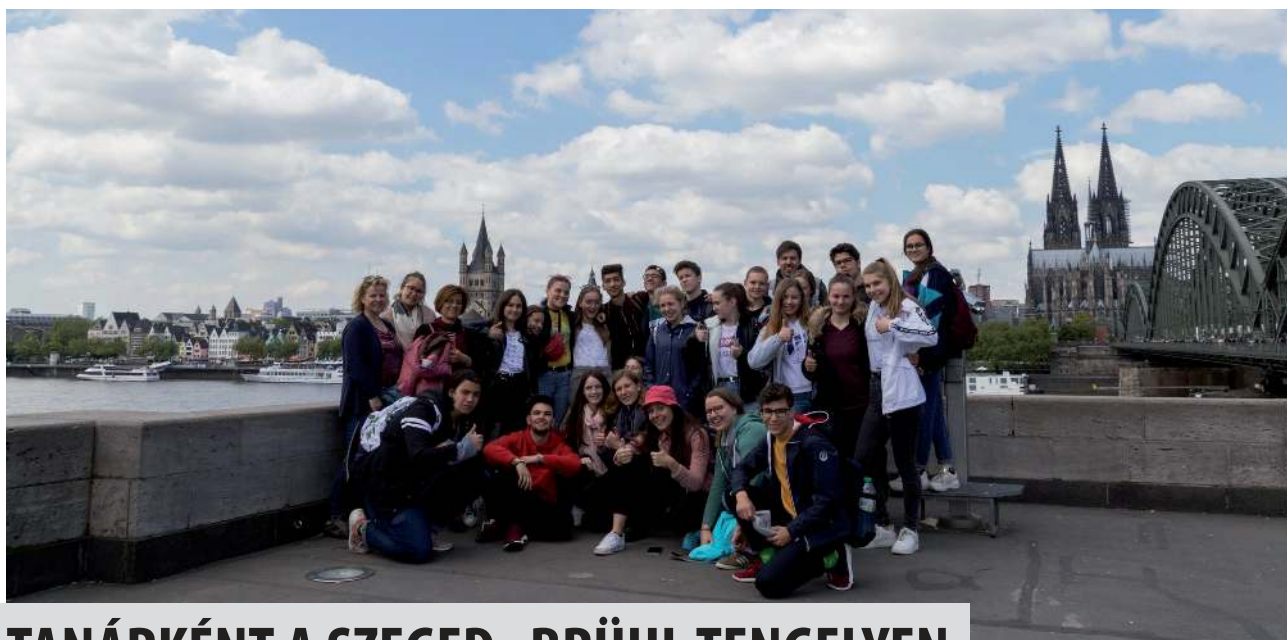
Majd bevezettek minket a vár szívébe, ahol összetaposhattuk Hajós István kivégzésének a helyét. Kaptunk egy kis körbevezetést, ami alatt megfigyelhettünk egy termet, amiben köröskörül szobrok voltak, a bejáratnál szembeni falon pedig jókora kőtáblák, amire hős halottak nevei voltak felvéve (vezetónk szerint 315, de mi megszámoltuk, és az a 315 valójában 320, lehet, mással is átverték, és a törökök nem is jártak ennél a várnál, talán mindez csak egy marketingfogás).

A terem szobrai között ott volt Tinódi Lantos Sebestyén (have-roknak csak Tini Lanti Sebi) kissé alulöltözött. Ennek a szobornak az a furfangja, hogy éppen egy gyenge pillanatában kapták el a modellt, amikor éppen fürödni indult. Ez a szobor lehetett az őse a lesifotónak... Van olyan, hogy lesiszobor?

Ezután még kaptunk egy kis szabadidőt a városban. Mindenki ment a saját feje után, aztán már csak vacsoránál gyűlt össze az osztály.

Másnap reggeli után már indultunk is haza. Tömör, de velős kirándulás volt ez. Nem minden a tervek szerint alakult, de ezek ellenére is felejthetetlen marad az élmény. Az osztály nevében köszönöm mindezt osztályfőnökünknek, B. Kovács tanár úrnak és hű kísérőnknek, Angyal tanár úrnak.

Szalma Káni, 10. C

TANÁRKÉNT A SZEGED–BRÜHL TENGELYEN

Az iskolánkban zajló cserekapcsolatok egyik sikertörténete a brühli szál. Elsőként április negyedikén érkeztek Szegedre a brühli diákok, és az ismerkedős feladatok után – városismeret, összehangoló játékok és ülőröplabdajátékot követően – magyar családok szórakoztatták a vendégeket a hétvégén.

Hétfőn a Vadasparkot barangoltuk be, majd sárkányhajózni mentünk a Tiszára. Ezután már a búcsúest következett, amit az iskolánk udvarán röplabdázással, élményplakát-készítéssel és falatozással zártunk.

Másnap az első két tanórán ellátogattak a diákok a partnerük tanórájára vagy más nyelvrára, és ezt követően mentek is a vonatállomásra, hogy egy hangányit Budapesttel is megismerkedhessenek.

A program folytatásaként mi mentünk Németországba május 9-én. Azt hiszem, a repülőút viszonyosságaitól két diákon kívül – akik most repültek életükben először – én aggódtam a legtöbbet. Nem azért, mintha nem tudnám, mi vár rám, inkább attól a tudattól, hogy mások gyermekeiért vagyok felelős külföldön.

Pénteken mi is hospitáltunk két tanórán, közösen bevonatoztunk Bonnba, és annak több szegletét is megjárva arra a következtetésre jutottunk, hogy egy élhető városban járunk, és ebben nagy szerepe van a Rajnának. A Haribo és Lindt üzletek csábítására sokan megtöltöttük börröndünket finomságokkal, és megtudtuk, hogy a HA-RI-BO név honnan ered. Ezután a diákok már a cserepartnerükkel találkozottak, és hétfő estig kényeztettek őket a német családok.

Mi, tanárok szombat reggel Kölnbe vonatoztunk, ahol egy izgalmas interak-

tív történelmi múzeumot jártunk körbe, majd Köln történetével ismerkedtünk meg séta keretében.

Vasárnap és hétfőn a város szélén található természetvédelmi területre mentünk sportolni, majd este a közös búcsúvacsorát fogyasztottuk el a diákok seregével egy olyan helyen, ahol régen a politikusok találkoztak egy-egy csevejre.

Kedden a kölni dóm tetejére lépcsőztünk fel, amivel az aznapi sporttevékenységet ki is pipáltuk, és jutott idő a sétáló-utcák feltérképezésére is, mielőtt vonatra szálltunk a repülőtér irányába.

Büszkeséggel és hálával tölt el, hogy ilyen módon is kipróbálhattam magam, mint piarista tanár. Danke schön!

Kocsis András Balázs
Király Tünde Teréz

Négy nap – három ország

A 10.B osztály pár tanulója Dékány és Papp tanár úr vezetésével a tavaszi szünet első részét Bázelban és Elzászban töltötte.

Megérkezésünkkor hideg volt, még az eső is esett, de ez nem volt a csapat számára akadály. Leraktuk cuccainkat a szálláson, ahonnan egyből a hármaskörhöz mentünk. Ez a város Svájc északnyugati részén található, Németország és Franciaország találkozásánál. Itt a hármaskörhöz volt egy pont, ahol ki volt rakva

mindhárom ország zászlaja egy érdekes emlékműnél. Ezért elmondhatjuk, hogy 3 országot megjártunk 3 másodperc alatt.

Az aznap esti szállásunkon volt egy kisebb társalgó, ahol tudtunk biliárdozni és csocsózni is. Egészen a takarodóig ott töltöttük az időnket.

Második nap Bázel belvárosába mentünk, ahol a nagyon hangulatos kis utcákon kívül még az épületek szépsége is elragadott minket. A városnézés után a Rajnán is átkompoztunk. Késő délután felszálltunk a Flixbus-ra, amivel egészen utazásunk második állomásáig jutottunk el: Mulhouse-ba. Itt még este volt lehetőségünk egy kis közös (és fakultatív) városnézésre, amire rengetegen le is csaptunk.

Másnap reggel az első megálló a helyi piacsnak volt, ahol mindenki vehetett magának helyi reggelit. Ezek után a csapat két részre oszlott, az egyik része a vonatmúzeumot nézhette meg (Európában tán a legnagyobbat), másik része egy fizikai kiállításon vehetett részt. Mivel én IGAZÁN szeretem a fizikát, kérdés nem lehetett afelől, hogy a vonatmúzeumba fogok menni. Itt láthattuk a legelső vonatoktól a mai legmodernebbekig lévő változásokat és újításokat. Nekem a kedvencem az a kisvasút volt, ami több mint valószínű, hogy 5-6 éves gyerekeknek lett kitalálva, mi mégis mentünk vele egy kört.

Délután Colmar felé vettük az irányt. Ez Elzász legszebb városa a kis favázak házákkal, csatornáival és a húsvéti vásárral. (Odafele még nem, de visszafelé a világ egyik leggyorsabb vonatával, a TGV-vel utaztunk fél órát. Igaz ezen a szakaszon nem a rekord 578 km/h-val robogtunk, de a 200 km/h-t így is elértük.) Colmarban amúgy megnéztük a Szabadság-szobor kicsinyített mását is, hiszen itt született az eredeti készítője. A 3. nap délelőttjén Mulhouse belvárosában voltunk, majd mentünk is a reptérre. A visszaút során fentről is rácsodálkoztunk a hófödte Alpokra.

Flosznik Dénes, 10.B

VÁLLALD A KÖZÖSSÉGET!

Látogass el a megújult bolt.piarista.hu oldalra, és csatlakozz a Piarista Ajándékbolt [facebook](https://www.facebook.com/piarista) oldalához!

Kívül tágasabb, avagy film a Brexitről

Ha valaki egy kicsit is figyelte a külföldi híreket az elmúlt pár hónapban, az olvashatott Nagy-Britanniának az Európai Unióból való kilépési folyamatáról, közismerten a Brexitről. A huzavona már lassan 3 éve tart, ez megihlette a HBO-t is, ami szokatlan szempontból mutatta be az egész procedúrát. Az alkotók összemosták a történelmi és dokumentumfilm elemeit, így jött létre a *Brexit – The Uncivil War*.

Mi is az a Brexit?

A britek 2016. június 23-án népszavazás keretében döntöttek arról, hogy maradjanak vagy elhagyják az Európai Uniót. Ennek az eredménye 52-48 lett a kilépés javára. A bonyodalom innentől kezdve indul: miként, milyen feltételekkel kéne ezt a kilépést megtennie a szigetországnak?

Erre akkor sem és most sem tudnak választ adni a brit honatyák és honanyák. Na, de térjünk rá a filmre!

Így győzött egy erős lobb

A film nagy erőssége a hihetetlen jól kivitelezett snittek és képek. Erre azért volt szükség, mert a szereplőgárda nem a legismertebb A-listás színészekből állt, csak a főhőst alakító Benedict Cumberbatch (*Sherlock*, *Doctor Strange*) neve csenghet a filmkedvelőknek ismerősen. Míg a történet adott volt, amin – a készítő elmondása szerint – nem volt semmiféle tartalmi változtatás, mindössze a párbeszédeken ejtettek módosításokat a dráma érdekében.

Az egyediséget mindenképpen a negyedik fal áttörése, a fikció és valóság határának elmosása adja meg, de nem az átlagos módon. Maga ez a fogás jellemző a dokumentumfilmekre, hiszen egy-egy jelenetben szakértőket kérdeznak meg, akik a kamerába mondják az okosságaikat. Itt ez nem így jelenik meg, hanem a főhős, Dominic Cummings gondolatait halljuk, mikor egyedül ül egy üres szobájában. Ez nagyban segít megérteni, hogy a sztori miként alakul a film további részében.

A másik érdekesség, hogy egyes valós szereplőket színészek alakítanak, míg másokat nem, de az ő jelentőségük sem pillanatnyi. Azokat a karaktereket, akiket nem jelenítettek meg a filmben, televízióadásokból kivágott jelenetek mutatnak be. Így tartja fenn a *Brexit* az ember figyelmét, mert maga a film nem egy modern, akciódús alkotás.

Az egyik „főszereplő” Nigel Farage, ő volt a kilépéspártiak vezérszónoka. A politikus hozta létre az Egyesült Királyság Függetlenségi Pártját még 1993-ban, ami mégis tagja az Európai Unió Parlamentjének.

Rajta kívül Boris Johnson egykori londoni polgármester kapott kiemeltebb szerepet. Ő többek között a szélfútta, kócos, szöke hajáról volt közismert.

Miért is kellene elhagynia az EU-t a Nagy-Britanniának?

A közös piac adta lehetőségekre nem szívesen mond nemet sem a brit, sem az európai gazdaság, ezért a kilépésnél az az opció is felmerült, hogy maradnának a szabadpiaci megoldások azt követően is, hogy a britnek kilépnek. Ez az úgynevezett soft-Brexit.

A kampány zászlóshajója az egészségügy kérdése volt, miszerint a brit kormány 350 millió fontot küld az EU-nak hetente, ám sokak szerint ezt az NHS-be kellene investálni. Az NHS a brit Országos Egészségi Szolgálat. Az állítás erről a pénzmennyiségről a maradt támogatók szerint hazugság, ami az igazat megvallva tényleg irreálisan sok. Nem tagadva azt, hogy a brit gazdaság húzóágazata az EU-nak, így nekik a tagság vesztesége sebből a szempontból.

Az egész érdekérvényesítés jelszava a „Take back control!”, azaz szerezzük vissza az irányítást. Ezt nagyon kreatívan mutatták be, a kampány munkacsoport a brit történelemből kiindulva fogalmazta meg ezt a jelszót. Ennek lényege, hogy a föld legnagyobb területű birodalma mára egy mesterségesen létrehozott Unióban mostoha szerephez került.

Mi lett a végszó?

A film a népszavazás kihirdetésével ért véget, a következményekre már nem akart választ adni. Ami érthető, mivel az ezt követő időszakot a totális káosz jellemzi, és nevezhetjük a demokrácia kigúnyolásának is.

A brit jogrendszer szerint az érvényes és eredményes népszavazás nem von maga után kötelező érvényű jogi szankciókat, mint például jogalkotás. A britek konzervatív kormánya viszont szeretne volna végigvinni a folyamatot. Ebben az akadály a EU-val való tárgyalások eredménytelensége és a brit alsóház döntésképtelensége volt. Theresa May miniszterelnöknek nem sikerült konszenzust kicsikarnia, aminek következtében néhány hete lemondott.

A hard core kilépéspártiak szerint nem veszik figyelembe a mintegy 17 és fél millió ember szavazatát, mert nem tudják kivezetni az országot az EU-ból.

Egy másik tömeg pedig egy újabb népszavazást követel, ők a maradás oldalán állnak. A tervük szerint ott már a konkrét meg egyezésekre lehetne voksolni.

A filmet ajánlom mindenkinek, akit érdekel a történelem és a politika szerteágazó és érdekes világa. Mindenképpen eredeti nyelven ajánlott megnézni, mert amellet, hogy az ember hall egy kis brit angolt, jobban átjön az üzenete. Személy szerint én 7,5-re értékelem a filmet egy 10-es skálán.

Boga Szabolcs
örögdiák,

jelenleg a Nemzeti Közszolgálati Egyetem hallgatója

Ego vs. eco – Neked melyik a fontosabb?

Mindannyian láthattuk, hogy a médiában az utóbbi időben milyen jelentős szerepet kapott a környezetvédelem. Érdekes, hogy csak pár éve (vagy legalábbis számomra úgy tűnik) kezdtünk el ezzel a kiemelkedően fontos témával foglalkozni, ugyanis a mértéktelen szennyezésünk következményei már évtizedek óta láthatóak.

Bennem egy séta közben fogalmazódott meg a kérdés: én mit tehetnék? Ezután elhatároztam, hogy utánajárok a részleteknek, és itt közlöm Veletek egy cikksorozat keretein belül a tapasztalataimat.

Arra már kezdetben rájöttem, hogy az „ez csak egy szívószál” egy a leggyakoribb tévhitiek közül, amely ugyan szelíden hangozhat, viszont óriási csapda. Már akkora a probléma világszinten, hogy látnunk kell a tágabb verziót is. Gondoljuk arra a hihetetlen mennyiségű egyszerhasználatos műanyag- vagy papírszemétre, amit nap mint nap kézbe veszünk a szupermarketekben, a piacon, a moziban, a strandon... Csak akkor van esélyünk a változtatásra, ha mindenki megteszi a tőle telhetőt annak érdekében, hogy barátságosabbá/biztonságosabbá tegyük a Földünket!

Győzd le a gyűjtögetési ösztönt!

Hogyan is kéne nekikezdeni, mikor mindannyian fogyasztói társadalomban élünk? Elgondolkodtál már azon, hogy valóban szükség van-e arra az új ruhára? A 168. napszemüvegre? Evolúciótörténetileg igen, hiszen évezredekkel ezelőtt a felmezőinknek mindenre szükségük volt, amit csak találtak. Botok, bogyók, levelek, kövek stb. Bennünk is megvan ez a gyűjtögetési ösztön, hiszen anno a túlélésünket szolgálta, viszont most már be kell látnunk, hogy átestünk a ló túloldalára. Az életben tartás

helyett tengeri és szárazföldi állatok életét vesszük el pusztázásból, a mértéktelen fogyasztásunk miatt.

Úgy gondolom, hogy sokak félig-meddig már hallottak a probléma méreteiről, viszont most szeretném számokban is kifejezni az óceánokban, tengerekben és szárazföldön talált szemét és az egyéb károk mennyiségét:

- „Az anyagi erőforrások éves felhasználásnak EU-27-es átlaga személyenként 16 tonna.” (EEA, Az európai környezet állapota és kilátásai, 2010)
- „2010-ben az EU 27 tagállama összesen 2502 millió tonna hulladékot generált gazdasági tevékenységek során és a háztartásokban.”
- „Az EU 500 millió lakosa átlagosan fél tonna háztartási hulladékot dob ki évente. Ez csak ráadás arra a rengeteg hulladékra, amely a különféle tevékenységek során keletkezik: a feldolgozóiparban 360 millió tonna, az építőiparban 900 millió tonna, a vízellátás és az energiaellátás területén 95 millió tonna. Az Európai Unió összesítve hozzávetőleg 3 milliárd tonna hulladékot állít elő.”
- „Évente körülbelül 90 millió tonna élelmiszerhulladék keletkezik Európában.”
- „A világ élelmiszerének közel felét eldobják. A brit Gépészmérnöki Intézet adatai szerint körülbelül 2 milliárd tonna élelmiszer soha nem jut el a tányérra.” (The Guardian)

• „1 kg marhahús előállításához körülbelül 15 455 liter víz szükséges (kb. 110 fürdőkádnyi). 1 kg sajtához 5000 liter víz kell, miközben ugyanennyi rizshez 3400 liter vizet, egy kilogramm sárgarépaéhoz pedig mindössze 131 liter vizet használnak fel.”

• „Körülbelül háromnegyed milliárd mobiltelefon-előfizető van Európában, 100 előfizetőre 125 mobiltelefon jut.” (Eurostat, 2009-es adat)

• „A műanyagok előállítása globális szinten az 1950-es évi 1,5 millió tonnáról 2012-re 288 millió tonnára nőtt. Ebből egyedül Európa 57 millió tonnát állít elő.” (Plastics Europe, 2013. évi jelentés)

• „A méhek a fogyasztásra kerülő növények 80 %-át porozzák be, viszont legújabb kutatások szerint az európai országok több mint felében nincs elég mézelő méh a növények beporzásához.”

De ne ijedj meg! Nincs minden veszve! A Tények a műanyagról 2013-as kiadványában megfogalmazták, hogyha 2020-ra sikerülne elérni, hogy 0 % műanyagot dobjunk ki, akkor 80 tonnával csökkenne a világ műanyagszennyezése.

Biztos hallottad azt az örömdetes hírt, hogy az Európai Unió 2021-től betiltja az egyszer használatos műanyagokat. Európa megtette az első lépést. Te mikor kezdesz neki?

Maróti Dorka, 9. A

5 tipp, hogy ne a Marson kelljen folytatni a földi életet

1. Mindig tarts egy vászontáskát magadnál, hogy bevásárláskor ne kelljen nejlonszatyrot kérned!
2. Vegyél üveg- vagy alumíniumkulacsot! Egyébként tudtad, hogy a többször felhasznált műanyagpalackok hosszú távon mérgezők?
3. Szerezz be egy ruhazsebkendőt! A papírzsebkendő nem papírból van, hanem az is műanyag. Ha eldobod, túlél még téged is.
4. Vannak már bambuszból készült kiváló fogkefék, amelyek néhány év alatt lebomlanak. Használj ilyet! Nyugi, nem drága, 1000 forint körül már elég jól lehet kapni!

5. Olyan helyen ebédelj, ahol porcelántányérokban szervírozzák az ételt, nem pedig műanyagban! Az Árkád helyett válaszd az Nova éttermét...

Tudtad, hogy 3D-ben kinyomtatják az iskolát?

Iskolánk egyik szereplője a „Digitális környezet a Piarista Rend négy intézményében” elnevezésű nyertes pályázatnak, amit a Piarista Rend Magyar Tartománya

nyújtott be. A támogatás mértéke közel 110 millió forint, amiből gimnáziumunk 11,1 millió forintot használhatott fel eszközfejlesztésre.

Ennek köszönhetően szert tettünk többek között 35 darab tanulói tabletre, egy Promethean interaktív panelre és egy 3D-s nyomtatóra is. Utóbbival tanulóink elkezdték iskolánk kicsinyített másának elkészítését. A főbb szerkezeti elemeket már kinyomtattuk, jelenleg a ledes világítást alakítgatjuk.

Az interaktív panelt főként nyelvoktatásra használjuk, jelenleg a kompetenciateremben található, és a közhiedelemmel ellentétben nem meccsnézésre szereztük be.

A tableteket többek között akkor használtuk, amikor a diákok értékelték tanáraikat, vagy amikor a 8. A osztály egy digitális témanap keretében Dugonics Andrásról állított össze bemutatókat.

A projektben három tanár vesz részt egy-egy csoportjával informatikából, fizikából és matematikából. A pályázat részeként a tanári karból többen is továbbképzéseken vesznek részt, hogy minél hatékonyabb legyen a digitális kompetenciák fejlesztése a tanórákon.

Ladányi Andrea

Ti írtátok – irodalomórára született

Ha összeolvasod a versszakok kezdőbetűit, akkor megkapod a szerző nevét...

Élet

De jó is fiatalnak lenni,
Látni, venni, tenni,
Messzi, messzi menni,
Egy padon megpihenni.

Eltenni a zsebpénzt...
Megköszönni? Merész.
Bemenni a helyi diszkóba,
Belekötni minden tuskóba.

De mikor rájössz arra,
Hogy ez az út maga a karma,
Eszedbe jut édesanyád
Mindennapos zaja.

Arra ne menj, mert nem jó,
Idegesít folyton ez a szó,
De aztán mindig belátom,
Rossz utamat járom.

Nagyon gyorsan telik az idő,
Szinte már alig hihető,
Belelépsz az ÉLET-be,
S a múltad a bérredben.

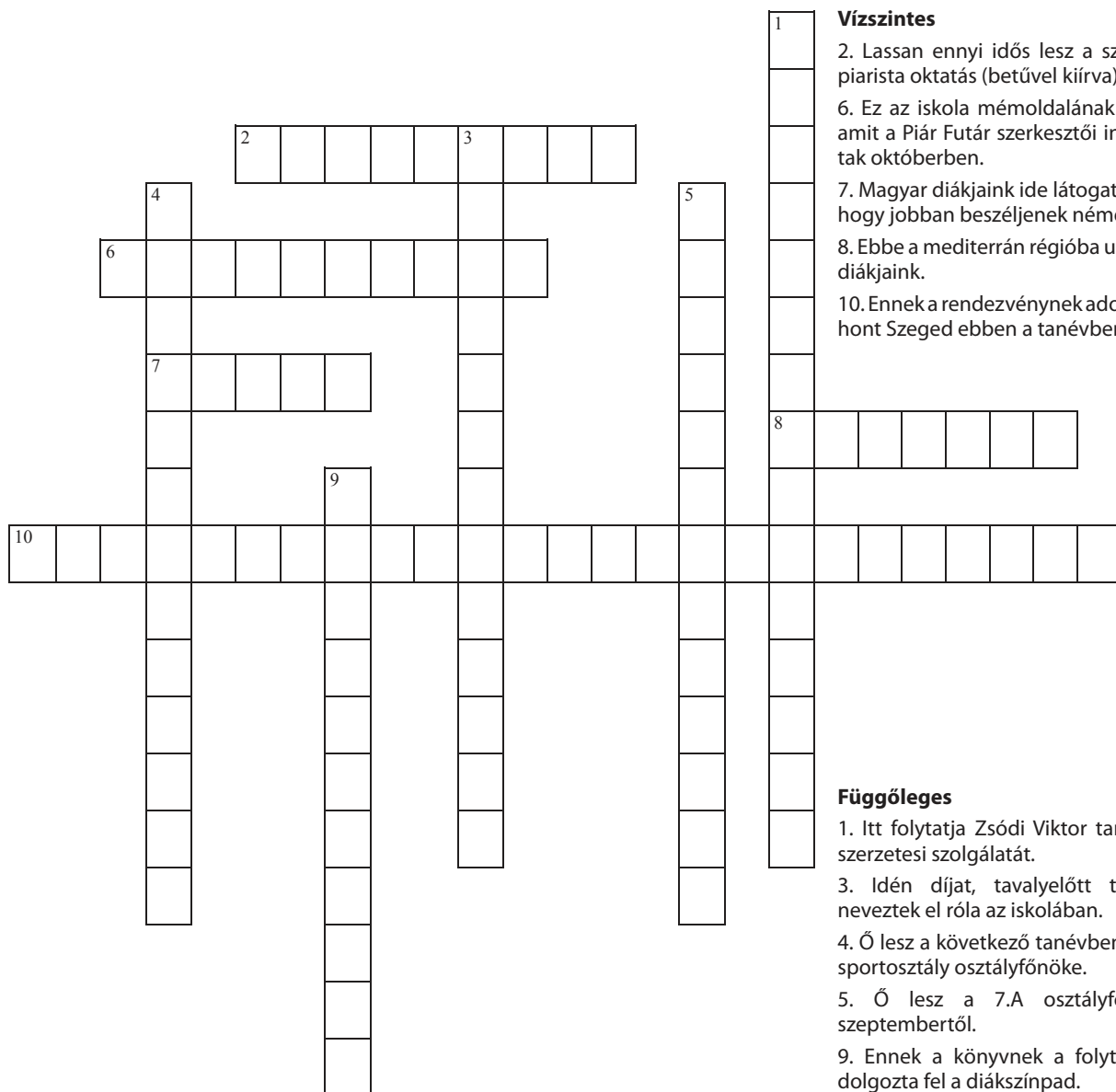
Olyankor, mikor a mellett ébredsz, kit szeretsz,
Bearanyozza az egész életedet,
S mikor gyermeked először felsír,
Meglágyulsz, mint a kefir.

És mikor látod felnőni őket,
Akkor érzed a közelgő csendet,
Mikor a fészekben már csak ketten ültök.
Figyelitek, hogy mikor jön a hírnök.

Megszületett az unoka,
Papát eléri a szapora,
Lesz is ám nagy lakoma,
Csak jöjjön el a majsola.

Immár a mi életünk is lejárt,
Megettük kenyerünk javát,
Várjuk a halál zaját,
Enyhíti a fájdalom szavát.

Mi történt az évben, mi vár ránk jövőre?

Vízszintes

2. Lassan ennyi idős lesz a szegedi piarista oktatás (betűvel kiírva).
6. Ez az iskola mémoldalának neve, amit a Piár Futár szerkesztői indítottak októberben.
7. Magyar diákjaink ide látogattak el, hogy jobban beszéljenek németül.
8. Ebbe a mediterrán régióba utaztak diákjaink.
10. Ennek a rendezvénynek adott ott-hont Szeged ebben a tanévben.

Függőleges

1. Itt folytatja Zsódi Viktor tanár úr szerzetesi szolgálatát.
3. Idén díjat, tavalyelőtt termet neveztek el róla az iskolában.
4. Ő lesz a következő tanévben az új sportosztály osztályfőnöke.
5. Ő lesz a 7.A osztályfőnöke szeptembertől.
9. Ennek a könyvnek a folytatását dolgozta fel a diákszínpad.

Aranyköpések (Gábor Dávid tanár úr gyűjtése)

(dolgozat)

- Don Quijote imádott hölgye?
- Dulcinea del Doboza

(fogalmazás)

Hiányozni fog a székem, amin sok mindent csináltam...

(dolgozat)

- Írj legalább egy hadtudományi munkát Zrínyitől!
- A hős tábornok [~Vitéz hadnagy]
- Hogyan verd el a török kutyát?
- [~Az török áfum ellen való orvosság]

(Himnusz)

- Tokaj szőlőmezein / Nektárt csepegtetél.

(dolgozat)

- Milyen állatok voltak a lányok szeretői?
- (Candide. A helyes válasz: majmok)
- Fókák
- Papagájok

Bessenyei György: A franciaországi változásokra Vigyázó szemetek Párizsra vessétek!

(dolgozat)

- Mit csinált Gertrudis, mielőtt Bánk bán „agyonszurkálja”?
- „Ne ölj meg, te szemét!”

Sándorfalva Nagy Sándorról lett elnevezve...

2019
2020

Tájékoztató

a tanév kezdéséről és az év eleji teendőkről

Pótvizsga, osztályozó vizsga: 2019. augusztus 26. hétfő 9:00

Tanévnyitó Veni Sancte szentmise: 2019. szeptember 1. vasárnap 16:30

Gyülekező az osztálytermekben 16:15-ig, ünneplőben!

A tanévnyitó után 18 órától minden osztálynak szülői értekezletet tartunk!

Az „elsős” kollégisták (7.A, 9.B és 9.C, ill. az újonnan érkező felsőbb évesek) 15:00-ig érkezzenek meg, szüleiknek 15:30-kor tájékoztatót tartunk a fizika előadóban.

A nem első éves kollégistáknak 15:30-ig kell megérkezni.

TANKÖNYVVÁSÁRLÁS:
AUGUSZTUS 26.
(HÉTFŐ)

8.30-14.30 ÓRÁIG.
AUGUSZTUS 29.
(CSÜTÖRTÖK)

9.00-15.00 ÓRÁIG.

A kollégisták az évnyitó előtt 16:00 óráig, valamint az első tanítási napon vehetik át tankönyveiket.

A fizetős tanulók a tankönyvekkel együtt kapják meg a számlát, amit szeptember 15-ig kell rendezniük (készpénz, átutalás).

**ÉT-
KE-
ZÉS**

Az új menzarendszer beindulásának köszönhetően az étkezés, rendelés/ fizetés rugalmasabbá vált.

Akinek nincs kedvezménye, és regisztrált az online rendszerben, tud rendelni, és bankkártyával fizetni, amikor a szeptemberi naptár a felületen éles (várhatóan augusztus 20.).

Akinek gyermeke normatív kedvezményre jogosult, kérjük, hogy jelezze e-mailben az etkezes@szepi.hu címen. Írja meg a diák nevét és hogy milyen kedvezményre jogosult szeptembertől! Ennek határideje augusztus 10. Ezt követően felvisszük a rendszerbe a kedvezményeket, és ahogyan a naptár a felületen éles, lehet online rendelni/fizetni. Kérem, az online felületen tekintsen rá a kedvezményre, és akkor rendeljen, ha már aktualizálva látja! A kedvezményes étkezéshez szükséges nyilatkozat letölthető az iskola honlapjáról, amit a tankönyvvásárlás napján kérünk behozni a gazdasági irodába! Aki készpénzben tud csak fizetni, az online megrendelést készpénzes fizetéssel zárja, és az összeget be tudja fizetni a gazdasági irodában.

A kollégistákra is a fentiek vonatkoznak. A rendelésnél fontos, hogy legkésőbb a tanév első napja előtti munkanapon reggel 9 óráig meg legyen rendelve az étkezés, mert csak akkor tud a diák étkezni a tanév első napján.

Az első tanítási nap:
2019. SZEPTEMBER 2. HÉTFŐ

DUGONICS ANDRÁS PIARISTA GIMNÁZIUM

k é p e s l a p

